

MARY
HIGGINS
CLARK

EN SUA
SILMISTÄNI
SAA

Tammi

MARY HIGGINS CLARK:

Vaanivat silmät	Ennen jäähyväisiä
Kylmä kehto	Kotikadullasi
Huuto yössä	Isän tyttö
Pimeän äänet	Jäävuoren huippu
Kaunis, kauniimpi, kuollut	Yö kuuluu minulle
Kuolema seuraa muotia	Kodin suojassa
Missä lapset ovat?	Kaksoset
Vihreäviittainen nainen	Unissakävelijä
Kuolema kahtena	Missä olet nyt?
Kuolema kutsuu tanssiin	Murha sydämellä
Kauhu kiertää kaupunkia	Perinnön varjo
Kaksi elämää, kolme kuolemaa	Kadonneet vuodet
Muisto ei kuole	Kuin kaksi marjaa
Kukkia kauneimmalle	Katse menneisyydestä
Kuu paistaa haudallesi	Laulun loppu
Tyttöni Sunday	Niin kuluu aika
Valheen vanki	Kuolema loistoristeilijällä
Kuulut minulle	En sua silmistäni saa
Menneisyyden pirstaleet	

MARY
HIGGINS
CLARK

EN SUA SILMISTÄNI SAA

*Suomentanut
Hilkka Pekkanen*

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos *I've Got My Eyes on You*
ilmestyi Yhdysvalloissa 2018.
Copyright © 2018 by Nora Durkin Enterprises, Inc.
Originally published by Simon & Schuster, Inc.
Published by arrangement with Ulf Töregård Agency AB
Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Tammi 2019
Painettu EU:ssa
ISBN 978-952-04-0428-4

Elizabethille ja Laurenille

Toivotan molemmille elinikäistä onnea

KIITOKSET

Uusin teokseni on nyt valmis, ja on aika liittää kiitosluetteloon kaikki, jotka ovat auttaneet työssäni asiantuntemuksellaan ja kannustaneet minua:

Michael Korda, joka on ollut johtotähtenäni neljäkymmentä vuotta.

Simon & Schusterin toimituspäällikkö Marysue Rucci, joka on aina yhtä viisas ja tarkkasilmäinen.

Ylivertainen puolisoni John Conheeneey, joka on yli kahdenkymmenen vuoden ajan kuunnellut huokailujani, kun kirjasta ei tahdo tulla mitään.

Kevin Wilder, joka on auttanut selittämällä, kuinka rikostutkija tutkii murhaa.

Kelly Oberle-Tweed, joka on auttanut minua ymmärtämään oppilaanohjaajan työtä.

Mike Dahlgren, joka on valaissut collegen toimintaa tapauksissa, joissa opinahjoon pyrkii ei-toivottu opiskelija.

Poikani Dave, joka on auttanut työni jokaisessa vaiheessa. Suuri osa tämän romaanin juonesta on hänen ansiotaan.

Pojanpoikani David, jolla on Fragile X -oireyhtymä. Kiitos, kun annoit innoituksen romaanin Jamien hahmoon.

Lopuksi haluan kiittää kaikkia lukijoitani. Toivon teidän viihtyvän tämän kirjan parissa. Jumalan siunausta kaikille.

1

Jamie oli yläkerran huoneessaan äitinsä pienessä omakotitalossa Saddle Riverissä New Jerseyssä, kun hänen elämänsä yhtäkkiä muuttui.

Hän oli jo jonkin aikaa katsellut ikkunasta Kerry Dowlingin takapihalle. Kerryllä oli juhlat, ja hän oli vihainen, koska häntä ei ollut kutsuttu. Koulussa Kerry oli aina ollut hänelle ystävällinen, vaikka hän oli ollut erityisluokalla. Äiti oli kuitenkin sanonut, että juhlat oli luultavasti tarkoitettu vain luokkatovereille, sillä Kerryn oli määrä lähteä collegeen opiskelemaan seuraavalla viikolla. Jamie oli päättänyt koulunsa kaksi vuotta aikaisemmin, ja hänellä oli nyt hyvä työpaikka Acmen valintamyymälän hyllyjen täyttäjänä.

Jamie ei kertonut äidille, että oli kaikesta huolimatta päättänyt mennä muiden kanssa uimaan, jos vieraat menisivät uima-altaaseen. Hän tiesi, että äiti suuttuisi, jos hän tekisi niin. Kerry kutsui hänet kuitenkin aina mukaan, kun meni uimaan. Jamie katseli huoneensa ikkunasta, kunnes kaikki vieraat lähtivät kotiin ja Kerry jäi yksin patiolle siivoamaan.

Jamie katsoi videon loppuun ja päätti sitten mennä auttamaan Kerryä, vaikka tiesi, ettei äiti halunnut hänen menevän.

Hän pujahti alakertaan sillä aikaa kun äiti katseli yhden-toista uutisia ja hiipi varpaillaan sen pensasaidan taakse, joka erotti hänen kotinsa pienen takapihan Kerryn isosta pihasta.

Sitten hän kuitenkin näki jonkun tulevan pihalle metsiköstä. Tulija otti tuolilta jotain, meni Kerryn taakse, löi Kerryä päähän ja työnsi tämän altaaseen. Sitten hän heitti tuolilta ottamansa esineen maahan.

Jamie ajatteli, ettei ihmisiä saanut lyödä eikä työntää uima-altaaseen. Miehen pitäisi pyytää anteeksi, muuten hän joutuisi nurkkaan häpeämään. Kerry meni uimaan. Minäkin voin mennä uimaan, Jamie ajatteli.

Mies ei mennyt uimaan. Hän juoksi pihasta takaisin metsään. Ei mennyt taloon. Juoksi vain pois.

Jamie lähti kiireesti uima-altaalle. Jalka osui esineeseen, joka lojui maassa. Se oli golfmaila. Hän nosti sen, vei altaan luo ja laski tuolille.

Hän sanoi: ”Hei, Kerry. Jamie täällä. Tulen uimaan sinun kanssa.”

Kerry ei kuitenkaan vastannut. Jamie lähti laskeutumaan uima-altaan askelmia. Vesi näytti likaiselta. Ehkä joku oli läikyttänyt altaaseen jotain. Kun uusiin tossuihin meni vettä ja housunlahkeet kastuivat polvia myöten, hän pysähtyi. Kerry oli aina sanonut, että hän sai tulla mukaan uimaan, mutta hän tiesi, että äiti suuttuisi uusien tossujen kastumisesta. Kerry kellui vedessä. Jamie ojensi kätensä, kosketti Kerryn olkapäätä ja sanoi: ”Herää, Kerry.” Kerry kellui kuitenkin vain kauemmaksi kohti altaan syvää päätä. Niinpä Jamie palasi kotiin.

Televisioutiset jatkuivat edelleen, eikä äiti huomannut, kun Jamie livahti takaisin yläkertaan nukkumaan. Hän tiesi, että tossut, sukat ja housut olivat märät, ja siksi hän piilotti ne komeron lattialle. Ehkä ne kuivuvat ennen kuin äiti löytää ne, hän ajatteli toiveikkaasti.

Nukahtaessaan hän mietti, mahtoiko Kerryllä olla hauskaa uima-altaassa.

2

Marge Chapman heräsi puolenyön jälkeen ja huomasi nukahtaneensa uutisia katsoessaan. Hän nousi hitaasti seisomaan, ja nivelrikkoiset polvet natisivat, kun hän ponnistautui pystyyn isosta ja mukavasta tuolistaan. Hän oli ollut neljäkymmentäviisivuotias Jamien syntyessä, ja siitä lähtien hän oli alkanut lihoa. Pitää laihduttaa kymmenisen kiloa, että polvet jaksavat, hän ajatteli itsekseen.

Hän sammutti olohuoneen valon ja meni yläkertaan vilkaisemaan Jamien huoneeseen ennen nukkumaan menoa. Huone oli pimeänä, ja pojan hengitys kuulosti tasaiselta. Hän nukkui.

Toivottavasti Jamie ei ollut pahastunut kovin paljon siitä, ettei häntä ollut kutsuttu juhliin. Oli vaikeaa suojella poikaa pettymyksiltä.

3

Viittätoista vaille yksitoista sunnuntaiamuna Steve ja Fran Dowling ylittivät George Washington Bridgen ja suuntasivat kohti kotiaan, joka sijaitsi New Jerseyyn Saddle Riverissä. He eivät puhuneet, sillä molemmat olivat väsyneitä pitkästä lauantapäivästä. Massachusettsin Wellesleyssä asuvat ystävät olivat kutsuneet heidät golfkerhonsa jäsenille järjestettyyn kahdenkymmenenseitsemän reian turnaukseen. He olivat jääneet ystäviensä luo yöksi ja läheneet varhain aamulla hakemaan 28-vuotiasta tytärtään Alinea Kennedyn lentokentältä. Lyhyitä kotona käyntejä lukuun ottamatta Aline oli asunut ulkomailla kolme vuotta.

Lentokentällä oli koettu riemukas jälleennäkeminen, ja sen jälkeen matkasta uupunut Aline oli noussut katu- maasturin takapenkille ja nukahtanut saman tien. Fran tukahdutti haukotuksen ja sanoi: ”Sitä huomaa ikänsä, kun joutuu nousemaan varhain kahtena aamuna peräkkäin.”

Steve hymyili. Hän oli vaimoaan kolme kuukautta nuorempi, ja niin ollen vaimo täytti pyöreitä vuosia aina juuri ennen häntä, viimeksi viisikymmentäviisi.

”Onkohan Kerry jo herännyt, kun pääsemme kotiin?” Fran sanoi enemmänkin itsekseen kuin miehelleen.

”Kyllä hän varmaan odottaa ulko-ovella että saa toivottaa sisarensa tervetulleeksi”, Steve vastasi hymyäänsään.

Fran piteli puhelinta korvallaan ja kuunteli, kun puhelu taas yhdistyi vastaajaan. ”Prinsessa Ruusunen nukkuu edelleen”, hän ilmoitti naurahtaen.

Steve nauroi. Hän ja Fran olivat molemmat herkkäuniisia. Tyttäret sen sijaan eivät olleet.

Viisitoista minuuttia myöhemmin he pysähtyivät kotinsa

pihatielle ja herättivät Alinen. Unenpöpperöinen Aline kompasteli sisään heidän kannoillaan.

”Hyvä tavaton”, Fran huudahti katsoessaan ympärilleen tavallisesti hyvin siistissä kodissaan. Sohvapöydällä ja ympäri olohuonetta oli tyhjiä muovimukeja ja oluttölkkejä. Keittiöön mennessään hän löysi tiskipöydältä tyhjen pizzarasioiden vierestä tyhjän vodkapullon.

Nyt kokonaan herännyt Aline näki, että äiti ja isä olivat harmissaan ja vihaisia, ja niin oli hänkin. Hän oli sisartaan kymmenen vuotta vanhempi ja vaistosi heti, että jotain oli pahasti vialla. Jos Kerry oli kutsunut ystäviään juhlimaan, miksi hän ei ollut älynnyt siivota jälkiä? mietti Aline. Oliko Kerry juonut liikaa ja sammunut?

Aline kuuli äidin ja isän rientävän yläkertaan Kerryä huudellen. He palasivat alakertaan saman tien.

”Kerry ei ole yläkerrassa”, Fran sanoi nyt jo huolestuneena. ”Eikä hän ole ottanut puhelinta mukaan. Se on alakerran pöydällä. Missä hän on?” Franin kasvot olivat alkaneeet kalveta. ”Ehkä hän on sairastunut ja joku on vienyt hänet mukanaan kotiin, tai...”

Steve keskeytti. ”Aletaan soitella Kerryn ystäville. Kyllä joku varmasti tietää, missä hän on.”

”Haavipallojoukkueen soittolista on keittiön laatikossa”, Fran sanoi ja lähti rientämään käytävää pitkin. Kerryn lähimmät ystävät olivat joukkueen jäseniä.

Toivottavasti Kerry on nukkumassa Nancyn tai Sineadin luona, Aline ajatteli. Hän on varmaan ollut tosi huonossa kunnossa, kun on unohtanut ottaa puhelimen mukaan. No, voin sentään ruveta siivoamaan. Aline meni keittiöön. Äiti alkoi näppäillä isän listasta lukemaa numeroa. Aline otti kaapista ison jätösäkin.

Hän päätti mennä katsomaan, oliko takakuistilla, patiolla ja uima-altaan ympärillä roskaa.

Kuistille mennessään hän hämmästyi. Tuolilla oli puoliksi täytetty jätösäkki. Säkiissä oli käytettyjä pahvilautasia, pizzalaatikko ja muovimukeja.

Ilmeisesti Kerry oli alkanut siivota. Miksi ihmeessä hän oli jättänyt työn kesken?

Aline ei ollut varma, pitäisikö löydöstä ilmoittaa vanhemmille vai oliko parempi antaa heidän jatkaa soittelemista, ja hän laskeutui neljä askelmaa patiolla mennäkseen uima-altaan luo. Allas oli ollut käytössä koko kesän, ja hän odotti kovasti saavansa rentoutua altaassa Kerryn kanssa ennen kuin sisar lähtisi opiskelemaan ja hän itse aloittaisi uudessa työpaikassaan Saddle Riverin koulun oppilaan-ohjaajana.

Vanhempien golflyöntien harjoitteluun käyttämä puttausmaila lojui aurinkotuolilla altaan vieressä.

Aline kumartui ottamaan mailaa tuolilta ja jäi katsomaan allasta kauhuissaan. Hänen sisarensa makasi altaan pohjalla täysissä pukeissa ja aivan liikkumatta.

4

Jamie nukkui mielellään pitkään, sillä valintamyymälän työaika oli yhdestätoista kolmeen. Margella oli aamiainen valmiina kymmeneltä. Kun Jamie oli syönyt, Marge muistutti, että pojan piti mennä yläkertaan harjaamaan hampaat. Palatessaan alakertaan Jamie hymyili leveästi ja odotti, että äiti sanoisi: ”Oikein hyvä.” Sitten poika paineli ulos ovesta ”töihin”, niin kuin hän ylpeästi aina sanoi. Acmen myymälään oli parinkymmenen minuutin kävely matka. Katsellessaan pojan menoa Marge tunsu jonkin vaivaavan mieltään.

Menessään yläkertaan sijaamaan Jamien sänkyä Marge muisti, mikä oli tuntunut oudolta. Jamiella oli jalassa vanhat kuluneet tossut eivätkä edellisellä viikolla ostetut uudet. Huonetta siistiessään Marge ihmetteli, miksi ihmeessä poika oli päättänyt vaihtaa jalkaan vanhat tossut. Ja missä uudet olivat?

Marge meni Jamien kylpyhuoneeseen. Poika oli käynyt suihkussa, ja pyyhkeet ja pesulappu olivat korissa juuri niin kuin hän oli opettanut. Uusista tossuista ja Jamien edellisenä päivänä käyttämistä housuista ei kuitenkaan näkynyt jälkeäkään.

Ei Jamie niitä pois olisi heittänyt, Marge ajatteli menessään takaisin huoneeseen katselemaan ympärilleen. Yhtä kaa sekä helpottuneena että kauhistuneena hän nosti esiin komeron lattialle myttyyn jätetyt vaatteet ja tossut.

Sukat ja tossut olivat likomärät, samoin housunlahkeet.

Marge piteli löytöjä edelleen käsissään, kun takapihalta kuului kimeä kirkaisu. Ikkunaan juostessaan hän näki, että Aline hyppäsi altaaseen ja että tämän vanhemmat syöksivät samalla hetkellä ulos talosta.

Steve Dowling syöksähti veteen Alinen viereen ja kantoi Kerryn altaasta Aline kannoillaan. Kauhistuneena Marge katseli, kuinka Steve laski Kerryn maahan ja alkoi lyödä tätä rintaan huutaen samalla: ”Soittakaa ambulanssi!” Muutamassa minuutissa pihatielle alkoi syöksyä poliisiautoja ja ambulanssi.

Marge kääntyi pois ikkunasta, kun hän näki poliisin nousevan pystyyn Kerryn vierestä ja puistelevan päätänsä.

Poliisi veti Steven sivummalle, kun ensihoitajat kerääntyivät Kerryn ympärille.

Kesti kauan ennen kuin Marge huomasi pitelevänsä edelleen Jamien housuja, sukkia ja tossuja. Hän tiesi kysymättäkin, miten ne olivat kastuneet. Miksi Jamie oli lähtenyt laskeutumaan altaan askelmia ja palannut sitten takaisin? Ja mitä tahroja vaatteissa oli?

Housut, sukat ja tossut oli pantava heti paikalla pesukoneeseen ja sitten kuivausrumpuun.

Marge ei käsittänyt, miksi hänen jokainen solunsa vaati häntä tekemään niin, mutta sen verran hän ymmärsi, että hänen tarkoituksenaan oli suojella poikaansa.

Poliisiautojen ja ambulanssin sireenit olivat houkutelleet naapurit ulos kodeistaan. Sana levisi nopeasti. ”Kerry Dowling on hukunut uima-altaaseen.” Monet naapureista tulivat Margen takapihalle katsomaan, mitä oli tekeillä. Joillekin oli jäänyt kahvikuppi käteen.

Naapurit asuivat Margen vaatimatonta kotia ympäröivissä paljon suuremmissa omakotitaloissa. Kolmekymmentä vuotta aikaisemmin Marge ja Jack olivat ostaneet pienen talon tältä kumpuilevalta ja metsäiseltä alueelta. Naapurit olivat olleet samanlaisia ahkerasti työtä tekeviä ihmisiä, ja talot olivat nekin olleet samanlaisia. Viimeksi kuluneiden parinkymmenen vuoden aikana alueen kiinteistöt olivat kallistuneet. Toinen toisensa jälkeen naapurit olivat myyneet pikku talonsa kaksinkertaisesta hinnasta rakennusyhtiöille. Marge oli ainoa, joka oli päättänyt jäädä.

Nyt ympärillä oli kalliimpia koteja, joissa asui varakkaita lääkäreitä, lakimiehiä ja Wall Streetin raharikkaita. Kaikki kohtelivat häntä ystävällisesti, mutta elämä ei enää ollut samanlaista kuin ennen vanhaan, kun hän ja Jack olivat olleet hyviä ystäviä naapureiden kanssa.

Marge liittyi naapureiden seuraan ja sai tietää, että Dowlingin talosta oli kuulunut edellisenä iltana musiikkia ja että pihatielle ja kadulle oli pysäköity autoja. Kaikki olivat kuitenkin yhtä mieltä siitä, että juhlijat eivät olleet metelöineet pahemmin ja että kaikki olivat lähteneet ennen yhtätoista.

Marge pujahti takaisin sisään.

En voi nyt puhua kenenkään kanssa, hän ajatteli. Tarvitsen miettimisaikaa. Jamien tossujen kolina pesukoneessa hermostutti häntä entistä enemmän.

Hän meni autotalliin, painoi oven avausnappulaa ja peruutti auton ulos tallista. Hän varoi kohtaamasta kenenkään katsetta ja ajoi pois takapihalleen kerääntyneen väentungoksen ja Dowlingin talon patiolla koko ajan kasvavan poliisijoukon luota.

5

Steve nosti Kerryn ruumiin vedestä, laski sen maahan ja yritti kuumeisesti elvyttää tyttärtään samalla kun kehotti Alinea soittamaan hätänumeroon. Hän yritti pakottaa Kerryä hengittämään ja keskeytti vasta, kun ensimmäinen poliisiauto ajoi pihaan ja poliisi työnsi hänet sivuun.

Steve, Fran ja Aline rukoilivat tuskaisesti, kun poliisi kumartui Kerryn puoleen jatkamaan elvytystä.

Hetkeä myöhemmin ambulanssi pysähtyi jarrut kirsken pihaan, ja ensihoitajat syöksyivät ulos. Steve, Fran ja Aline katselivat, kun yksi hoitajista ryhtyi jatkamaan elvytystä. Kerryn suu oli kiinni, ja hoikat käsivarret retkotivat sivulla. Punainen hellemekko oli rypyssä ja märkä. He tuijottivat alas Kerryyn silmiään uskomatta. Tukasta tippui edelleen vettä olkapäille.

”Tämä olisi teille kaikille helpompaa, jos menisitte sisään”, yksi poliiseista sanoi. Aline ja hänen vanhempansa lähtivät kävelemään taloon päin mitään sanomatta. He menivät sisään ja kerääntyivät ikkunan ääreen.

Ensihoitajat asensivat ripeästi anturit Kerryn rintaan, niin että tieto hänen elintoiminnoistaan välittyi sairaalan päivystykseen. Päivystävä lääkäri vahvisti nopeasti sen, minkä kaikki läsnäolijat jo tiesivät. ”Kuollut.”

Elvytystä antanut ensihoitaja huomasi Kerryn kaulalla hiukan verta. Hän kohotti päätä tarkistaakseen tilanteen ja näki, että kallon juuressa ammotti haava.

Hoitaja näytti haavaa korkea-arvoisimmalle poliisille, ja tämä soitti heti syyttäjänvirastoon.

6

Bergenin piirikunnan syyttäjänviraston väkivaltarikosyksikön tutkija Michael Wilson oli sinä päivänä päivystysvuorossa. Hän oli asettunut asunto-osakeyhtiönsä yhteisuijaltaan laidalle lepotuoliin lukemaan sanomalehtiä pienessä New Jersey osavaltion kaupungissa nimeltä Washington. Hän oli juuri torkahtamaisillaan, kun puhelimen pirinä pelästytti hänet, mutta pian hän saavutti tasapainonsa ja vastasi puhelimeen aistit valppaina. Hän kuunteli selostusta uudesta toimeksiannosta. ”Tyttö löydetty kuolleen uima-altaasta Saddle Riverissä, katuosoite Werimus Pines Roadin numero 123. Vanhemmat poissa kotoa hukkumishetkellä. Saddle Riverin poliisi ilmoittaa löytäneensä paikalta juhlimisen jälkiä. Päässä selittämätön vamma.”

Saddle River oli Washingtonin naapurikaupunki. Ajan sinne kymmenessä minuutissa, Wilson ajatteli. Hän nousi ja lähti kävelemään takaisin asuntoonsa. Iholle tuntui kuivuneen klooria. Ensimmäiseksi oli mentävä suihkuun. Saattoi olla, että työrupeama kestäisi lepotausta parista tunnista kahteentoista tai peräti kahteenkymmeneen tuntiin.

Wilson otti komerosta puhtaan pitkähihaisen urheilupaidan ja vastapestyt khakihousut, heitti ne sängylle ja meni kylpyhuoneeseen. Kymmenen minuuttia myöhemmin hän tuli suihkusta, pukeutui ja lähti Saddle Riveriin.

Hän tiesi, että syyttäjänvirastosta oli jo lähetetty tapah-
tumapaikalle valokuvaaja ja poliisilääkäri. He ehtisivät perille pian hänen jälkeensä.

Saddle Riverissä oli vain vähän yli kolmetuhatta asukasta, ja se oli Yhdysvaltojen rikkaimpia asuinalueita. Pienessä kaupungissa vallitsi idyllinen maalaisilmapiiri, vaikka sitä ympäröivät New Yorkin tiheään asutut esikaupunkialueet.

Tonttien vähimmäiskoko oli kahdeksantuhatta neliötä, ja New Yorkiin oli hyvät yhteydet. Siksi alue oli Wall Streetin isokenkäisten ja huippu-urheilijoiden suosikki. Entinen presidentti Richard Nixonkin oli elämänsä lopulla omistanut siellä talon.

Mike tiesi, että vielä 1950-luvulla alue oli ollut sikäläisten metsästäjien suosiossa. Niihin aikoihin sinne oli rakennettu pieniä yksikerroksisia taloja, mutta myöhemmin tilalle oli tullut paljon suurempia ja kalliimpia koteja ja myös niitä jäljitteleviä halpaversioita.

Dowlingin talo oli näyttävä kermanvalkoinen siirtomaatyylinen rakennus, jossa oli vaaleanvihreät ikkunaluukut. Talon edessä päivysti kadulla poliisi, joka valvoi, että viranomaisten autoille jäi pysäköintitilaa. Mike pysäköi autonsa talon eteen ja käveli nurmikentän poikki takapihalle. Nähdessään rykelmän Saddle Riverin poliiseja hän kysyi, kuka oli tullut tapahtumapaikalle ensimmäisenä. Esiin astui konstaapeli Jerome Weld, jonka virkapuvun etumus oli vielä märkä.

Weld selitti tulleensa paikalle kello 11.43 aamupäivällä. Perheenjäsenet olivat jo nostaneet ruumiin vedestä. Hän oli ryhtynyt elvyttämään uhria siitä huolimatta, että uskoi sen olevan liian myöhäistä. Uhri ei reagoanut elvytykseen.

Poliisit olivat tutkineet paikat alustavasti. Talossa oli selvästikin ollut vieraita edellisenä iltana. Naapurit vahvistivat tiedon kertomalla kuulleensa Dowlingin talosta musiikkia ja nähneensä suuren joukon nuoria kulkevan autoistaan taloon ja takaisin. Kadulle oli illan aikana pysäköity suunnilleen kaksikymmentäviisi ajoneuvoa.

Weld jatkoi: ”Soitin syyttäjänvirastoon huomattuani, että uhrin takaraivossa oli haava. Altaan viereltä löytyi golfmaila, jossa näyttää olevan hiuksia ja verta.”

Mike meni katsomaan mailaa ja kumartui tutkimaan sitä huolellisesti. Niin kuin konstaapeli oli sanonutkin, mailan päähän oli tarttunut useita pitkiä verisiä hiuksia, ja varressa oli veriroiskeita.

”Pankaa pussiin”, Mike sanoi. ”Lähetetään analysoitavaksi.”

Poliisilääkäri Sharon Reynolds saapui sillä aikaa kun Mike keskusteli konstaapelin kanssa. Hän oli tehnyt Mi-ken kanssa yhteistyötä useissa murhajutuissa. Mike esitteli Sharonin konstaapeli Weldille, joka teki nopean yhteenvedon tilanteesta.

Sharon Reynolds kyykistyi ruumiin viereen ja alkoi ottaa valokuvia. Hän veti mekon ylös ja tarkisti, oliko ruumiissa pistohaavoja tai muita vammoja, ja tutki sitten alaraajat. Minkäänlaisia ruhjeita ei löytynyt, ja hän käänsi ruumiin ja jatkoi valokuvien ottamista. Hän siirsi tukan sivuun ja kuvasi takaraivossa ammottavan haavan.

7

Kun Steve ja Aline olivat vaihtaneet vaatteita ja tulleet takaisin alakertaan, he liittyivät oleskeluhuoneessa Franin seuraan. Huoneessa oli edelleen hajallaan muovimukeja ja likaisia paperilautasia. Konstaapeli Weld oli kieltänyt siivoamasta ennen syyttäjänviraston edustajien tuloa ja tutkinut talon sekä sisä- että ulkopuolelta.

Steven käsivarsi oli Franin ympärillä, ja he istuivat yhdessä sohvalla liikkumatta. Sitten Franin ääni alkoi vapista, ja hän puhkesi kimeisiin nyhkytyksiin.

Aviopari painautui järkyttyneenä yhteen hirvittävässä surussaan. ”Kuinka hän on voinut pudota altaaseen täyssissä pukeissa?” Fran vaikeroi.

Steve sanoi: ”Hän oli ulkona patiolla siivoamassa. Ehkä hän kumartui ottamaan altaasta jotain sinne pudonnutta roskaa ja putosi. Oli luultavasti myöhä, ja hän saattoi olla väsynyt.” Hän ei kertonut Franille eikä Alinelle salaisesta pelostaan, että Kerry oli kenties juonut aivan liikaa.

Aline itki äänettömästi ja ajatteli: Kerry-parka. Hän oli pitänyt tiiviisti yhteyttä Kerryyn niiden kolmen vuoden aikana, jotka oli ollut poissa. Oli mahdotonta kuvitella, ettei enää saisi nähdä Kerryä eikä kuulla hänestä mitään. Tuntui mahdottomalta uskoa, että hän joutui taas kerran kohtaamaan rakastamansa ihmisen kuoleman.

Nyt Fran nyhkytti hiljaa.

Ovikello soi, ja sitten lukitsematon ovi työnnettiin auki. Tulija oli *monsignor* Del Prete, tai isä Frank, niin kuin hän mieluummin halusi itseään puhuteltavan. Sikäläisen Pyhän Gabrielin seurakunnan kuusikymmentäkuusivuotias pappi tuli sisään. Ilmeisesti joku oli soittanut hänelle ja kertonut tapahtuneesta, sillä hän sanoi heti: ”Otan sydä-

HERKKÄ JA PIINAAVAN VANGITSEVA JÄNNITYSROMAANI PERHEEN PIRSTOVASTA MURHASTA

Lukiolaistyttö löytyy kuolleena perheensä uima-altaasta. Murhaepäiltyihin kuuluvat niin poikaystävä kuin naapurin omalaatuinen nuorukainen, jonka muistiin tai ymmärrykseen ei voi täysin luottaa. Tapausta ryhtyy tutkimaan isosisko Aline, joka ennen pitkää kuitenkin löytää itsensä murhavyyhdän sydäimestä uhkaavasti salaisuuksien verkkoon kietoutuneena.

*“Kirja sai minut tuntemaan iloa, surua, vihaa,
myötätuntoa ja helpotusta. Ja taas surua, kun se loppui.
Näistä kirjoista saa voimaa.”*

AUDIBLE.COM

www.tammi.fi

84.2

978-952-04-0428-4